

וידאת תורת השבת

בס"ד | סיפורים ליקוטים ומאמרים | פרשת מטות מסעי תשפ"ג | עלון מס' 41

הנוראים נסעתי לביתם. התברר שהיא הבריאה ונהייתה כאחד האדם. הם סבלו ממנה במשך שנים רבות, וברכה אחת של ה'חפץ חיים" שמה קץ לסבלם.

"מי גילה לך את הלחש הזה?"

יש סיפור על הגאון מוילנא, שמעתי ממישהו ששמע מר' שלום: הגאון לא היה נעזר ברופאים – "מה חלק ברופאים בבית עושי רצון השם". פעם סבל מדלקת אזנים קשה. מכיון שלא הלך לרופא, ספרו לו בני הבית שיש אשה שמרפאת באמצעות לחש. הגאון הסכים שהאשה תבוא לביתו. הוא פנה אליך ובקש לדעת מה הלחש, אולי חלילה זה שם טמא. אמרה: "הרי זה מקור פרנסתי היחיד, ואם אגלה את סודי אני עלולה לאבד את מטה לחמי"...

אבל כמובן אין לחשוש מהגאון שיעשה שימוש לרעה בלחש ויגלה אותו ברבים. גלתה האשה לגאון כיצד עובד הלחש: "אני נוטלת בידי כוס מים, מברכת 'שהכל נהיה בדברו' ושותה. זה הכל... וזה עובד!"

שאל הגאון: "מי גילה לך את הלחש הזה?" - "הרבנו של

עולם!" וכך היא מספרת: "הייתי ילדה יתומה, אבי נפטר. נשארתי ללא פרנסה. נכנסתי לבית הכנסת, פתחתי את ארון הקודש ובכיתי לה: 'אין לי פרנסה'. פתאום אני שומעת איזו בת קול שאומרת לי: 'תגידי שהכל נהיה בדברו, לרפואת בני אדם ותהיה לי פרנסה ברווח'. ככה אני מתפרנסת לא רע כבר שלושים שנה"...

שמע הגאון את סיפורה ופרץ בצחוק, ומן הצחוק התפוצצה המוגלה שבאזנו. הוא כבר לא היה צריך את הלחש כדי לרפא את אזנו...

שאלה האשה: "למה הגאון צחק?" ואז הוא סיפר: "אני הייתי הבת קול... הייתי שם בבית מדרש, ראיתי יהודיה בוכיה, לא יכולתי ללמוד. שמעתי שהיא צועקת 'פרנסה, פרנסה', ואמרתי: 'אם את צריכה פרנסה, תגידי שהכל נהיה בדברו, זה יעזור לך'. לא חשבתי מראש ולא תכננתי מראש לומר את הדברים, זה מה שיצא לי מהפה באותו רגע כדי להפיס את דעתה של האשה". הגאון לא חשב ולא התכוון, אבל "ככל היוצא מפיו יעשה" – אחרי שהדבר יצא מפיו, הקב"ה קיים את דבריו. (יחזקאל רמב"ם)

התפילה – צורך המלחמה!

התפילה בירושלים והנס בבני ברק | המגיד רבי ראובן קרלינשטיין זצ"ל
אלף למטה אלף למטה לכל מטות ישראל וכו' וימסרו מאלפי ישראל אלף למטה שנים עשר אלף (לא, ד-ה)

"סעו הביתה היא תהיה בריאה"

ככל היוצא מפיו יעשה (ג,ל)

הנה סיפור, אחד מני רבים, של "ככל היוצא מפיו יעשה": בשנתו האחרונה של מרן ה'חפץ חיים" זצ"ל, כמה שבועות לפני ראש השנה שלחו אתו אנשי ביתו לשהות בחורשה מבודדת מחוץ לראדין, כדי לאגור כוח לקראת הימים הנוראים שבפתח. הוא התגורר בתוך בקתה במרכז החורשה והיה הוגה בתורה ועובד את קונו באין מפריע.

באחד הימים נעצרה בביתו בראדין כרכרה ובה קבוצת יהודים. זה היה מחזה נפוץ ולא עורר תשומת לב מיוחדת. אולם מי שהביט אל תוך הכרכרה נגלה לפניו מחזה לא נעים: לדפנות הכרכרה היתה קשורה נערה יהודיה. מסתבר שהיא חסרת דעה, רחוקה מן השפיות, ובשל מצבה היא נוהגת להתפרע ולהשתולל, לשבור ולנתוץ מכל הבא ליד, ואין מנוס אלא לכבול את ידיה ורגליה לבל תזיק לרבים.

בני משפחתה עשו את כל הדרך מביתם לראדין כשהיא קשורה בתוך הכרכרה, כדי להתברך מפי ה'חפץ חיים". בני הבית אמרו להם שה'חפץ חיים" לא נמצא. הוא שוהה מחוץ לעיר וישוב רק לקראת הסליחות. אך הם התעקשו: אם כבר הגענו עד הנה, נשאר כאן עד שישוּב.

ניסו לדבר על לבם: זה יקח כמה ימים, ובינתיים מה תעשו עם הנערה החולנית? רחמנות עליה! אך הם בשלהם. כשראו בני הבית שיש להם עסק עם אנשים שידועים מהם רוצים, בקשו מהרעבעצין רשות להביא את הנערה החולנית אל ה'חפץ חיים" במקום שהותו. היא הסכימה. אחד מבני הבית הצטרף לקבוצה ויחד עשו את דרכם לחרשה שמחוץ לראדין.

כשהגיעו לשם, התירו את החבלים מידיה ומרגליה, האחים אחזו בחזקה בידיה והובילו אותה אל ה'חפץ חיים". היא התחילה להתפרע ולהשתולל, חסרת מעצורים. התפרצה אל תוך בקתתו של ה'חפץ חיים", שבאותה שעה ישב ולמד. היא תפסה את כובעו והשליכה אותו על הרצפה, צעקה וצרחת בקולי קולות. ה'חפץ חיים" הרים את עיניו וראה לפניו בחורה משוגעת ר"ל. ואז הוא התחיל לצעוק בכייה: "רבנו של עולם, דאס איז דאך א אידישע טאכטער! (זו הרי בת ישראל!) כשסיים אמר להם: "סעו הביתה, היא תהיה בריאה".

מספר היהודי שהיה עד ראיה למפגש של הנערה החולנית עם החפץ חיים: נטלתי את כתובתם. לא התעצלתי, אחרי הימים

במדרש תנחומא (מסות ד) מובא [לדעה אחת], שהיו שלוש פעמים שנים-עשר אלף. ומה היה תפקידם? "שנים עשר אלף חלוצי צבא, שנים-עשר אלף לשמור את הכלים ושנים עשר אלף לתפילה", ואותם שנים עשר אלף לתפילה, כתוב שהם לא היו במערכה ממש, הם יצאו מחוץ למחנה להתפלל. אספר לכם מעשה שכמדומה שאף פעם לא ספרתיו. להכיר מעט מה זה תפילה. לא כוח התפילה, אלא – כיצד צריכה להראות התפילה.

אני הקטן למדתי שנה אחת, בתשכ"ד בירושלים, ב"ישיבה למצוינים" [כך שמה]. ראש הישיבה היה הגאון הקדוש רבי חיים אהרן טורצין זי"ע, יד ימינו של הרב מבריסק, לא משה ידו מתוך ידו. הישיבה היתה כעין הכנה לישיבה של רבי יושע בער סולובייצ'יק בנו של הרב מבריסק. שם בישיבה למד אתנו אחד האחים למשפחת בנדיקט המפוארת, כמדומה ששמו היה לייזר – אליעזר בנדיקט. אם המשפחה ובניה התגוררו ברחוב סוקולוב בבני ברק [אביהם, רבי יחיאל, הסתלק בצעירותו, ביום ראש השנה]. אחותו של אליעזר התחתנה, והוא נסע לחתונה. אחר כך, אמו עשתה 'שבע ברכות' והוא רצה להשתתף, כי ידע שבואו ישמח אותה. ואז, לא כהיום, היו שואלים רשות מראש

הישיבה האם לנסוע. לא נסעו סתם ככה. בצהריים לפני תפילת מנחה הוא ניגש לרבי חיים אהרן, ואמר כי הוא רוצה לנסוע

לבני ברק לשמחת שבע הברכות: "אמא עבדה והכינה, ואני יודע כי היא רוצה שאבוא". התשובה היתה: "אינך צריך לנסוע. מספיק שהשתתפת בחתונה". אם ראש הישיבה לא מאשר, לא נוסעים.

לפני מעריב למדו מוסר, חצי שעה או ארבעים דקות. לפתע ר' חיים אהרן קם ממקומו ניגש אליו, ואמר לו: "בנדיקט, סע". בסדר. לאחר כמה רגעים הוא הבחין שאינו קם לנסוע.

רבי חיים אהרן קם שוב ממקומו, הלך אליו, ושאל: "מדוע אינך נוסע?" "רצוני קודם הנסיעה להתפלל מעריב, כי אינני יודע אם יהיה לי מנין בבני ברק [בימים ההם]".

"לא, לא. עכשיו תיסע!" נו, ראש הישיבה אומר לנסוע, נוסעים. מובן לכם שאז לא היה קו, 400 לא 402 וגם לא 403. היה אוטובוס לתל אביב, אוטובוסים שנסחבים, טרנטעס – נסיעה לא קלה. וגם היו מוניות שעברו יותר קרוב לישיבה. כל חברת נסיעה עם המסלול שלה.

לייזר בנדיקט מיד יצא לעבר רחוב יפו, שם היתה תחנה של שירות מוניות. נכנס למונית הראשונה שעמדה בתור ויצא לדרך. הנסיעה היתה לתל אביב ומשם לבני ברק באוטובוס נוסף, אבל לקראת סוף הדרך הבחור שם לב שהנהגם חולפים לא הרחק מבני ברק. ביקש מהנהג שיעצור לו. - "למה אתה רוצה לעצור?" - "כי בעקרון אני צריך לבני ברק, והנהג כאן מעבר לכביש זה בני ברק, מדוע להטלטל עד תל אביב?" - "בסדר". עצר לו והוא ירד. ירד מהמונית, הסתכל לכל הכוונים, איזה בני

ברק? מה בני ברק? טעות, זו לא בני ברק! [כנראה ירד בצומת מסובים]. מה הוא עושה כעת? עמד והרהר עם עצמו מה לעשות. לא חלפו שתי דקות ועובר טנדר, שיצא מבאר יעקב, ובתוך הרכב היה הרב דרבקיין מבני ברק. הוא קרא לו מתוך הרכב: "בנדיקט, מה אתה עושה פה באמצע הכביש?" "הבחור השיב: "ירדתי כי חשבתי שכאן בני ברק, ובסוף אין בני ברק, אין שום דבר..."

"עלה, עלה על הטנדר, אנחנו הרי נוסעים לבני ברק". הביאו אותו עד הבית – ברחוב סוקולוב בבני ברק. פלאי פלאים. ממש השגחה מיוחדת שירד שם, ובדיוק טנדר של תלמידים ורבנים מיישיבת באר יעקב חלפו לידו והבחינו בו.

הוא רק נכנס הביתה... בהלה והתרוצצות. רצים, באים. מה קרה? אמא הכינה מיני סלטים ומאכלים. תוך כדי הכנה הכניסה לפיה זית כדי לטעום, הגרעין נדחק במקום לא טוב בגרון, ורצים בבהלה: אמא לא יכולה לנשום, כמעט נחנקת. רץ מהר במדרגות, נכנס הביתה. הוא היחיד מכל הסובבים שידע את המלאכה. עשה את הטיפול הנכון, והוציא את הגרעין. ממש הצלת נפשות.

מעשה פשוט. א מופת מרבי חיים אהרן. הוא זרז אותו שלא ימתין למעריב – "עכשיו תסע". וכל הדרך התנהלה בהשגחה מיוחדת עד שנכנס בדיוק כאשר הגרעין נתקע בגרון.

כאשר שב לירושלים, אמר לראש הישיבה: "שהרב יגיד לי, מהיכן ידע שאני חייב לנסוע ולהציל את אמא שלי. מדוע הרב אמר לנסוע מהר ולא להמתין. והרב הרי חזר בו מדעתו הראשונה שאיני צריך לנסוע?" וכמובן תאר לו את כל פרטי המעשה, כיצד הגיע ברגע הנכון, חלילה חלילה אם לא היה שם - - - .

אמר לו רבי חיים אהרן – ורק מי שהכיר את הקדוש ר' חיים אהרן מבין שזה מאד מתלבש עליו מה שאמר על עצמו – וכה אמר לו ראש הישיבה: "כל החיים שלי, בעת שאני מתפלל - - - לא נכנסות לי באמצע שמונה עשרה מחשבות זרות, אף פעם. והנה במנחה זו, אחרי שבאת לבקש ממני רשות, בעת שאמרת 'ברך עלינו', 'בנדיקט' עלה במחשבת. המשכתי הלאה: 'בנדיקט', 'בנדיקט'. עוד פעם 'בנדיקט'..."

אמרת לי לעצמי: טוב, נחשוב היטב על המקרה בעת 'סדר מוסר' ואתבונן מה המשמעות של הדבר שהרהרתי באמצע שמונה עשרה. כי בחיים לא קרה לי כדבר הזה. איך נכנס בנדיקט ב'ברך עלינו'?

הגיע סדר מוסר, עושים חשבון הנפש. התחלתי לחשוב, איזה חטא עשיתי שכזאת מנחה היתה לי? ערכתי חשבון נפש, ונוכחתי שאין שום דבר. כלום. אז אם כן מדוע באמת נכנס בנדיקט בראש? צריך לומר שההחלטה להורות לבנדיקט להשאיר, אינה טובה ואינה נכונה. לכן מיד מהרתי להגיד לך, תסע". עד כאן דבריו.

כן רבותי, מוראדיג. קודם דברנו על כוח התפילה, כעת אנחנו אומרים – מה זו תפילה. אני מדבר אל עצמי, לא אליכם. שאדם יחשוב דברים זרים בתפילה! האם זה הגון, נכון שזה קשה מאד, אבל נחשוב בכנות, זו ממש חוצפה. אתה מדבר אל הקב"ה, וחושב על באבע מעשה'ס, א חוצפה. לכן צריכים לעשות כל טצדקי להתפלל!

כתוב בגמרא בברכות ש"חסידי הראשונים, היו שוהים שעה אחת ומתפללים, כדי שיכוונו לבם למקום", משמע שהתפללו משהו עוד לפני התפילה, כי משמע שאחרי שהתפללו היו מכוונים את לבם בתפילה. מה התפללו? התפללו שיתפללו טוב. התפללו שיכוונו לבם למקום. צריכים תפילה על זה, ויש צורך בעבודה ובמאמץ ולעבודו בכל לבבכם, זו עבודה של

הלב, להרגיש שהוא עומד לפני הקב"ה. כשאדם כך מרגיש – הוא אינו זקוק ליותר חיזוק. זה החיזוק הכי גדול. אני עומד לפני מלך. אה! כיצד זוכים ללב טהור?

רבי שלמה לונשטיין שליט"א, סיפר לי את המעשה הבא, על פי מה שסיפר לו בן דודו – רבי יצחק לונשטיין זצ"ל, שהיה משמש בקודש אצל ראש הישיבה, הגאון הצדיק רבי אהרן לייב שטינמן זצוק"ל. אגב, לא אני מחלק תארים "הגאון הצדיק". אלא ה"חזון איש". כי הגיס שלי שיהיה בריא - רבי אריה איברמס – היה מהמקורבים אל ה"חזון איש" והוא סיפר לי,

שפעם אחת הם ישבו בחדרו, דברו דבר תורה והזכירו כי רבי אהרן לייב אמר משהו. הוא שאל: "מי אמר? מי?" אמרו: "ר' אהרן לייב". אמר להם ה"חזון איש":

"וזאגט, 'הגאון הצדיק ר' אהרן לייב'. זה סיפור לפני למעלה מששים שנה. כבר בימים ההם אמר להם ה"חזון איש": "תאמרו הגאון הצדיק", ממילא גם אני אומר כך בדרשות.

על כל פנים, סיפר ר' יצחק לונשטיין, איי רבותי, מבהיל אחד הבחורים הריקנים, ה' ישמור, ה' ירחם – שיחזרו בתשובה, בא למשמש בקודש, הרב יצחק לונשטיין, ואמר לו: "שמע, אני רוצה כעת להכנס אל הרב, אבל רצוני כי תבטיח לי, שלא תפריע לי לדבר כל אשר עם לבבי".

"מדוע אפריע לך?"

"כי אני רוצה כעת לשפוך כל מה שיש לי בלב, הכל!" הוא חשב לעצמו, מה כבר הבחור יכול לומר. אמר לו: "הכנס".

כהקדמה, באמצע הסיפור: ר' אהרן לייב שיהיה בריא, ביקר פעם במרפאת שיניים. שאל אותו הרופא: "איך אתה אוכל, הרי אין לך שיניים? יש לו ארבע שיניים בלבד], במה אתה אוכל? והוא השיב לו: "בשביל ארבע סעודות בשבוע זה מספיק [שלש סעודות ומלוה מלכה]". כי כל השבוע אינו אוכל כמעט.

הרב יצחק לונשטיין סיפר כי לר' אהרן לייב היה ספק פעם בשבת בברכת המזון האם אמר 'רצה והחליצנו', וההלכה היא שצריך לחזור על ברכת המזון. מדוע צריך לחזור? כי כיון שאדם רגיל לברך בלי 'רצה', מסתמא אמר כהרגלו ולא הזכיר. "אבל אני" – אמר לו ר' אהרן לייב – "אני מברך רק עם 'רצה' כי אין לי כמעט ברכת המזון אחרת". מה הדין אצלי...?

אתם מבינים? שאל אותו ר' יצחק: "כמה זמן הרב לא אכל לחם באמצע השבוע?" "שבעים שנה!" השיב לו.

בקיצור, הבחור מהחבר'ה, נכנס והתישב והציג תמונה טובה של חתיכת בשר מבושל...

שאל אותו הרב: "מה זה?"

"זה בשר מאד מאד טעים. האם הרב רוצה שאני אביא לו כזה בשר לאכול, ושחרב ידע שאני יכול להביא לו בשר משהו משהו..."

"לא, אל תביא".

"אולי גלידה, אני יכול להביא, יש בחנות גלידות מאד טעימות".

פונה ר' אהרן לייב לר' יצחק ותמה: "מה הוא רוצה מהחיים שלי?" אה, המשמש הבין שכבר צריכים להוציא אותו.

אמר הבחור: "שמע, אני מתחנן אליך מאד שלא תוציא אותי. הבטחת לי שלא תפריע לי".

ואז התרגש הבחור ואמר: "ראש הישיבה! אני מסתובב כבר עשר שנים בישיבות, ואין לי טעם בגמרא, אין לי טעם. רק בבשר ובגלידה. מה אני יכול לעשות שאין לי טעם בתורה. אין לי שום טעם. מסבירים לי: 'תראה, תראה, כל כך מתוק'. – אבל אצלי זה לא מתוק. אני אומר לראש הישיבה, אם הוא רוצה, אני אביא לו סטיק ויראה שסטיק כן טעים לכל הדעות..."

הרב שטינמן אמר לו: "איני צריך שתביא לי, כי אין לי טעם בזה. ולא צריך את זה".

אמר הבחור: "ולי, אין טעם בלימוד. מה רוצים מהחיים שלי? אילו תביעות אפשר לתבוע ממי שאין לו טעם ברוחניות?"

נו רבותי, מה עושים? אמר לו ר' אהרן לייב בנוסח שלו. "אולי אתה יכול להגיד לי מה האוכל הכי מתוק שיש?" הוא התחיל לחשוב, לחשוב "הרב, אני לא יודע כעת לומר בדיוק, אין לי כרגע מנוחה לחשוב ולדעת את כל המאכלים הטעימים שידוע לי עליהם".

"אני, כן יודע" – אמר לו ר' אהרן לייב – "האוכל הכי מתוק, זה דבש. הוא מתוק ביותר. ואספר לך מה שהיה פעם בעירנו. יהודי קבל אורח חשוב ורצה לכבדו, וכיון שהיה לו דבש טהור הגיש לו ואמר – 'יענקל'ה, קח כפית דבש ויהיה לך טעים בפה'. בסדר. יענקל אמר: 'ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם שהכל נהיה בדברו'. הכניס את הדבש לפה – אי, מר כלענה. זה מר!"

'מה?! זה מר?! טוב, אנסה אני לטעום'. המארח גם הוא ברך ברכה, טעם – 'אה, דבש אמיתי! טעים מאד. כיצד אפשר להגיד על זה מר?' שאל אותו המארח: תגיד לי, אולי יש לך פצעים בפה?' - 'כן, בשפתים, ובעיקר פצעים בלשון'.

- 'אם כך מה אתה רוצה? – הפה שלך מר, לא הדבש. הפצעים הללו מאבדים לך את המתקנות של הדבש ואתה טועם בכל דבר טעם מריר!'

- אתה אומר שאין לך טעם בלימוד, שאין לך מתקנות בתורה? – סיים ר' אהרן לייב זצוק"ל – "הפה שלך מלוכלך. אתה מדבר על ניבול פה, אתה שקוע

בחטא, איך אתה רוצה שתהיה מתקנות בתורה?! תחזור בתשובה, יהיה לך פה נקי, תפסיק לעשות עבירות. או אז, תראה איזה טעם יהיה לך בלימוד התורה!" ה' יהיה בעזרונו, שנזכה באמת ל"וטהר לבנו לעבדך באמת", אמן וכן יהי רצון. (יחזי ראו"ב)

השגחה פרטית

ויכתוב משה את מוצאיהם למסעיהם על פי ה' (לג,ב)

לא לחינם אמר ויכתוב משה את מוצאיהם למסעיהם על פי ה', אלא להורות כי פי ה' ורוחו הולכת עימנו באלו הגלויות והמסעות כמו שהיה עם אבותינו בצאתם ממצרים. וזה חיותנו וקיומנו ועל פיו אנו חיים, ו'לא על הלחם לבדו יהיה האדם כי על כל מוצא פי ה' (צדור המור)

למרות שהאמונה בהשגחה פרטית היא מיסודות היהדות שעליה מחונכים אנו כבר מקטנות, מ"מ מדהים ומרגש לחוש כל פעם מחדש את יד ה' המנהיגה אותנו בחיי היום יום, ולקבל את ההרגשה הברורה והאמיתית שאנחנו בידיים טובות ויש לנו על מי להישען...

מספר בעל המעשה: "בחודש אלו האחרון הגעתי למצב כספי קשה מאד. הכל ריק. הארנק ריק, הארונות ריקים, חשבון הבנק מרוקן, והמצב עגום ביותר. אין לי שום מושג איך אני גומר את החודש, ועוד יותר - איך אני מקדם את החגים הבאים עלינו לטובה. רק מלחשוב על ההוצאות הגדולות המצפות לנו נהיה לי שחור בעיניים.

"מאין יבוא עזרי?". אבל התשובה פשוטה: "עזרי מעם השם".

באותו יום היה לי תור לרופא בירושלים, מרחק של שעה נסיעה מביתי. הצטיידתי בספר תהלים, וכל הדרך אמרתי פרק אחרי פרק בבקשה ובתחינה לבורא העולם, כל יכול, אשר לו הכסף והזהב והוא אשר נתן לנו את החגים והמועדים, שישלח ישועה ויפתח את אוצרו הטוב. אמרתי תהלים בדמעות, בקריאה נואשת ממש, ובהרגשה חזקה שרק הוא יכול להושיע. גם במרפאה, בתור לרופא המשכתי בפרקי התהלים. הם הביאו מרגוע לנפשי וחזקו אותי בבטחון כי הישועה בוא תבוא. הנסיון הקשה חיכה לי דווקא בערב. אחד מידידי, עשיר גדול, חיתן את בנו. הלכתי לחתונה, וכאן מצאתי את עצמי בין שועי ארץ, גבירים אדירים שבשבילם אלפים שקל הם ממש כלום, ובשבילי סכום כזה יכול להוות הצלה של ממש...

חשבתי לעצמי, הרי יש לי הזדמנות להביע את מצוקתי בפני כמה מהגבירים פה, ולקבל מהם נדבה הראויה להתכבד. את המחשבה הזאת שאיממה לקנות שביתה בלבי מיהרתי לסלק מיד. לצערי, כבר ניסיתי פעם לעורר רחמיהם של בני אדם. זו אשליה לחשוב שהם יכולים להעניק לך דבר מה. 'שוא תשועת אדם'.

חברי קרא לי לשבת לידו, וסביב השולחן ישבו גבירים שלא היה מזיק להם 'לאוורר' קצת את הכיס. שוב חשבתי, הן נמצאים פה לידי אנשים שכסף לא נחשב אצלם. למה לא לנסות? ושוב אמרתי לעצמי, 'אל תבטחו בנדיבים', הקב"ה גדול, ואם ירצה הוא יתן לי מבלי שאתערב.

באותו שולחן ישב חבר מימי הישיבה. עשרים שנה חלפו מאז ישבנו יחד לספסל הלימודים. הוא התרחק מעט, כבר לא נראה ממש כבן ישיבה. הוא שמח לפגוש אותי, חבר מן העבר, ושאל: "מה אתה עושה בחיים?" "יושב ולומד", אמרתי לו, "עושה שטייגן במיר".

"ואתה מאמין בזה?" הוא שאל. "אתה לא מאמין בזה?" החזרתי לו, "וכי יש תכלית אחרת? וכי יש משהו אחר בעולם? מה יש לעשות כאן אם לא זה?". בפשטות אמרתי זאת, מכל הלב. נכון שקשה לי, נכון שאני מתמודד בעיניי פרנסה, אבל עמוק בפנים אני מהמאושרים בתבל! אשריי 'שמחת חלקי מיושבי בית המדרש'. זה ברור לי מעבר לכל ספק, ושום קושי בעולם לא יעיב על האמת הפשוטה הזאת.

הוא הביט בי בתדהמה. עד עתה הוא לא חשב שהוא מפסיד משהו. דבריי שיצאו מהלב חלחלו לתוכו. אחרי הריקודים הוא ניגש אלי ואמר לי, "אני רוצה לקחת חלק בלימוד התורה שלך. האם תסכים לעשות אתי הסכם שישכר וזבולון?". "כן", עניתי.

לרפוא"ש רבי עמרם בן שמחה, אורה בת ברכה	לע"נ מרת יטלא בת שמעון ע"ה
לתרם להצלחת התורם ומשפחתו בריו"ג ושימלא ה' משאלות ליבם לטובה	להצטרפות לרשימת התפוצה במייל: ss0534153385@gmail.com

- "אתן לך כל חודש אלפיים שקלים. מקובל עליך?". - "מקובל!".

הקב"ה שלח אותו ברגע הנכון להוציאני ממצוקתי, וכל זה בלי שאומר מילה אחת, רק בזכות הבטחון והתפילה. הודו לה' כי טוב! ההסכם עבד יפה במשך כמה חודשים. בחודשיים האחרונים התמיכה שלו לא הגיעה. נזקקתי מאד לכסף, אך לא פניתי אליו. כי גם הפעם, בחמלת ה' עלי, זכרתי שלא לבטוח בנדיבים. יתכן שקצת יותר מדי סמכתי על ההסכם, ולכן קבלתי תזכורת לבקש מה' את פרנסתי. פתחתי ספר תהילים ואמרתי כמה פרקים בהשתפכות הנפש. אחרי כמה דקות אני מקבל טלפון מהנדיב. הוא מתנצל על העיכוב בתמיכה, והוא כבר מכניס לי ארבעת אלפים שקלים על החודשיים האחרונים. שוב זכיתי לקבל חיזוק. 'חזקו ויאמץ לבבכם, כל המייחלים להשם'.

סיפור מפי בעל המעשה: "בעבר נחשבתי לאיש אמיד, אלא שלא לעולם חוסן. בשלב מסוים ירדתי מנכסיי ואיבדתי את כל רכושי. הדרך היחידה להתמודד עם כל המצב הקשה, היתה חיזוק באמונה ובטחון. זה היה מה שהחזיק אותי, גם רוחנית וגם גשמית. נאחזתי באמונה כמו אדם טובע שנאחז בכפיס עץ הצף במים, עד שהוא מגיע למקום מבטחים.

באותם ימים טרופים ראיתי דברים מופלאים. אספר כאן על אחד מהם: באחד הימים קיבלתי מכתב מעורך דין, המודיע שעלי לשלם סכום עצום לחברה מסוימת. הנהול המקובל הוא שחייבים להגיב מיד ולהחזיר תשובה שאכן קיבלתי את ההודעה, ושאני עומד לשלם את החוב. ניסחתי מכתב כמקובל, ושלחתי אותו בפקס.

אחרי כמה דקות אני מקבל טלפון מאביו של אחד החברים שבכיתה של בני. הוא שואל, "שלחת אלינו פקס?". אני אומר שלא, והוא טוען שכן, עד שמתבררת הטעות המביכה. במקום שאשלח את המכתב לעורך הדין, טעיתי במספר והפקס הגיע לביתו של החבר...

היה לי לא נעים. לא רציתי שידעו את מצבי, אבל האיש שמעבר לקו הרגיע אותי. הוא הבין את המצב, והודיע שהוא לוקח על עצמו את החוב הזה. ידעתי שהוריו של אותו חבר הם אמידים ובעלי ממון, אולם עד אז לא ידעתי את מידת טוב לבם... הקב"ה טובב את הטעות כך שאקבל את הסיוע, ושוב ראיתי כי 'הבוטח בה', חסד יסובבנו'. (השגחה פרטית)

הלכה שבועית

מים וכן טה או קאפע בלא צוקר (ספר) ובלא חלב, מתר לשמות קדם התפלה אף לאחר שעלה עמוד השחר, פי אין באלו משום גאות ואלו בשבת יום טוב שתיב בקדוש, מתר לשמות דברים אלו קדם התפלה ואין הקדוש מעבבו פין שקדם התפלה עדין לא הגיע זמן קדוש, דאין קדוש אלא במקום סעודה, דהינו סמוך לאכילה, והרי אי אפשר לו לאכל קדם תפלת השחר. (קיצו"ע תד)

מחירים הכי זולים
בארץ!!!
בדקו והשוו בעצמכם.
משלוח עד הבית!!!

כתובות המחשבים של גני איילון

רחוב שבת אפרים 7, לוד (אחיסמך - גני איילון) | 058-32-92-679
שעות פתיחה: א'-ה' 20:15-00:00 יום ו' סגור (גמישות לתיאום מראש)